

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, sídlem Národní 118/16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2023, č. j. 10.01-000279/23-002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2023, č. j. 9 A 110/2023-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (stěžovatel) napadl kasační stížností usnesení Městského soudu v Praze, kterým městský soud potvrdil usnesení vyššího soudního úředníka, jímž byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku za žalobu, a pro nezaplacení soudního poplatku zastavil řízení o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí žalované.

[2] Jednou z podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení advokátem. Takové zastoupení se podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nevyžaduje tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo nebyl přes výzvu odstraněn, soud usnesením návrh odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[3] Stěžovatel podal kasační stížnost sám, aniž je zastoupen advokátem. Zároveň je soudu z rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. U stěžovatele je tak obecně třeba trvat na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel kasační stížností napadl usnesení městského soudu, který rozhodl ve věci samé (zastavil řízení), nedopadá na něj proto ani výjimka ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS). O ustanovení zástupce z řad advokátů stěžovatel nepožádal.

[4] Stěžovatel se na Nejvyšší správní soud obrátil již ve více než 1530 případech, většinou s kasačními stížnostmi. Soud jej bezpočtukrát poučil o podmínce povinného zastoupení advokátem i o možnosti požádat o ustanovení zástupce z řad advokátů za splnění podmínek § 35 odst. 10 s. ř. s. (viz např. usnesení ze dne 20. 4. 2016, č. j. 6 As 74/2016 - 6, ze dne 16. 7. 2012, č. j. 8 As 79/2012 - 7, nebo ze dne 18. 6. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 7). Povinnost povinného zastoupení mu byla připomenuta i v usnesení ze dne 8. 2. 2023, č. j. 6 As 293/2022-16. Lze proto spolehlivě vyjít z toho, že stěžovatel je o této podmínce řízení i možnosti požádat o ustanovení zástupce dostatečně informován. V nynějším řízení se proto jeví jako neefektivní a formalistické témuž stěžovateli opětovně adresovat výzvu ke splnění požadavků dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[5] Obdobný postup u stěžovatele již v řadě případů zvolil jak Nejvyšší správní soud (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 1 As 334/2018-6, nebo usnesení ze dne 16. 9. 2020, č. j. 6 As 258/2020-8), tak Ústavní soud. Ten ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti dlouhodobě a konstantně uvádí, že poučení o této povinnosti není potřebné stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, neboť stěžovatel byl poučen v mnoha předchozích obdobných případech. Lze-li vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevílo jako formalistické a neefektivní (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. IV. ÚS 329/15, ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 479/15, ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 3841/14, nebo ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 3561/14). Uvedené závěry lze plně vztáhnout také na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem v řízení o kasační stížnosti. Pokud stěžovatel opětovně jedná v rozporu s nespočetnými poučeními ze strany Nejvyššího správního soudu, dokládá tím svůj zjevně obstrukční a nevážný, ba až znevažující přístup k soudnímu procesu.

[6] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení spočívající v povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, aniž by stěžovatele opět vyzval k doložení plné moci udělené advokátovi.

[7] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2024

JUDr. Filip Dienstbier Ph.D.
předseda senátu